

באשמת פקידי הסוכנות

השמאל הפוליטי נוטה תמיד להתלונן על מעטה הסודיות שאופף את פעולות הסי-איי-אי ומכסה על השימוש הרעה שהוא עושה בכוחו – ובעיקר על מעורבותו הבלתי מוסרית בעליל בארגון הפיכות פוליטיות באמריקה הלטינית, על יחסיו עם עריצים המשליטים טרור על עמם ועל זלזולו במוסדות דמוקרטיים. הימין האמריקני, לעומת זאת, נוטה להטיל ספק ביכולותיו של הסי-איי-אי ולהתרעם על אזלת ידו. ספרו של וויינר מספק נשק בעיקר למחנה זה. ואכן, רבים מעוזריו של בוש, לרבות כמה ניאושמרנים, ימצאו במורשת האפר הד לטענותיהם כלפי הסי-איי-אי. ביקורת שהם עצמם אינם יכולים לבטא בפומבי בלא שיואשמו בפוליטיזציה של המודיעין מוצגת במפורט בספר עב-כרס זה, זמינה ומוכנה לשימושם.

דונלד גרג, לשעבר ראש תחנת הסי-איי-אי בדרום קוריאה, שכיהן מאוחר יותר כיועץ לביטחון לאומי של ג'ורג' בוש האב (בעת שזה כיהן כסגן נשיא ארצות-הברית), אמר פעם כי לסוכנות יש "שם מצוין ורקורד נורא". אמירה זו הולמת את רוח דבריו של וויינר, המתעד הצלחות מעטות בלבד של הסי-איי-אי – אם אפשר אמנם לכנותן "הצלחות", שהרי במקרים רבים נזקן עלה על תועלתן. דוגמה בולטת היא ההפיכה שהתחוללה באיראן ב-1953. ההפיכה, שהביאה להדחת ראש הממשלה

Legacy of Ashes:
The History of the CIA
by Tim Weiner
Anchor Books, 2007
812 עמודים

ביקורת: שמואל רוזנר

הנשיא לשעבר ריצ'רד ניקסון הפריז אולי כשאמר שהסי-איי-אי "לא שווה פרוטה", וייתכן גם שרק נתן ביטוי מוחצן לתסכוליו, אך אם נקבל את הטענה המרכזית בספרו החשוב של טים וויינר, מורשת האפר: ההיסטוריה של הסי-איי-אי, מתברר שניקסון לא היה רחוק כל כך מן האמת.

וויינר, כתב הניו יורק טיימס, סיקר את הסי-איי-אי עבור עיתונו במשך שנים ועיין בחמישים אלף עמודי מסמכים בטרם החל לכתוב את ההיסטוריה של הסוכנות, או ליתר דיוק את ההיסטוריה של כישלונותיה. נקודת מבטו מפתיעה במקצת מבחינה פוליטית: וויינר הוא איש שמאל-מרכז המותח ביקורת נוקבת על ממשלו של ג'ורג' ו' בוש ומאשים אותו בניהול מדיניות חוץ המבוססת על השקפות דתיות, ואף על פי כן אפשר בהחלט לראות בספרו כתב אישום בעל גוון ימני נגד קהילת המודיעין.

חוקיין לכוויית בשנת 1991, ובשנת 2003 מסר מידע מודיעיני שגוי בדבר הימצאות נשק להשמדה המונית בידי העיראקים. והרשימה אינה מסתיימת בכך.

אין פלא אפוא שב־1982, עם מינויו של רוברט גייטס, לימים שר ההגנה, לתפקיד הסגן לענייני מודיעין של הסוכנות, הוא הכריז כי "הסי־איי־אי הופך לאט לאט למשרד החקלאות". גייטס התלונן כי הסוכנות סובלת מ"תהליך מתקדם של הסתיידות עורקים ביורוקרטית": מסדרונותיה שורצים עובדים בינוניים שרק סופרים את הימים שנותרו עד פרישתם – מנטליות פקידותית שהביאה, אולי יותר מכל גורם אחר, ל"ירידה ברמת האיסוף והניתוח של המידע המודיעיני בחמש־עשרה השנים האחרונות". גייטס אמר לחוקרי הסי־איי־אי שהם "צרי אופקים, זוחחים ושחצנים"; שניתוחיהם מגיעים מאוחר מדי ולכן הם חסרי ערך; שעבודתם "לא־רלוונטית ולא־מעניינת, לוקה במוגבלות ובחוסר דמיון, ולעתים קרובות מדי פשוט לא־נכונה"; ושיש ביניהם המון חובבים שרק "מעמידים פני מומחים". הגיע הזמן, הכריז, לחזור לכושר או לצאת לגמלאות.

אלא שגם גייטס לא הצליח להחזיר את הסוכנות לתלם. שנים אחר כך הודה כי "בינואר 1989 לא היה לסי־איי־אי שמץ של מושג בדבר הנחשול ההיסטורי העומד להציף אותנו". ברית־המועצות עמדה על סף התמוטטות, אך סוכנות הביון האמריקנית הייתה עיוורת להתפתחות זו כמו צוללת ללא פריסקופ. בדצמבר 1988 היא פרסמה דו"ח מסווג שהכריז כי "להלכה ולמעשה, יסודות מדיניות ההגנה הסובייטית לא השתנו עד כה בעקבות מהלכי הרפורמה של מיכאיל גורבצ'וב". לא חלף שבוע והמנהיג הסובייטי הודיע

האנטי־מערבי מוחמד מוצאדק, נחשבה בשעתה לניצחון גדול של הסוכנות; אלא שאותו "ניצחון" עתיד לגבות ברבות השנים מחיר יקר של שנאה יוקדת, שכן דור שלם של איראנים גדל בידיעה שארצות־הברית היא שהעלתה את השאה לכס המלוכה והיא שסייעה לו להחזיק בשלטון.

בכך עדיין לא מסתכמים נזקיה הבלתי מתוכננים של אותה הפיכה, כותב וויינר. "האשליה שהסי־איי־אי מסוגל להפיל בתכסיסיו מדינה שלמה", הוא כותב, "הילכה קסם על רבים". הסי־איי־אי, שלא הצליח לעשות את מה שהיה אמור לעשות – לספק למנהיגים האמריקנים מידע מודיעיני אמין שיאפשר להם לקבל החלטות מושכלות – החל אפוא להתמקד במשימות "זוהרות" יותר. כך נקלעה הסוכנות במרכז אמריקה ל"מלחמה שנמשכה ארבעים שנה". אסון הפלישה למפרץ החזירים, אומר וויינר, היה תוצאה ישירה של קו פעולה זה.

בעוד שהצלחותיה של הסוכנות מעטות ושנויות במחלוקת, כישלונותיה חד־משמעיים ורבים מספור. הלב נחמץ כאשר מעיינים ברשימת התחזיות שלא מומשו, המגמות שלא זוהו, הסימנים שלא אותרו והמבצעים שנכשלו. הסי־איי־אי לא ידע לחזות את הניסוי הגרעיני שערכה ברית־המועצות בשנת 1949 ואת פלישת קוריאה הצפונית לדרום בשנת 1950. הסוכנות הפיקה ללא הרף מידע שגוי וניתוחים מוטעים הן לפני משבר הטילים בקובה בשנת 1962 והן במהלכו, וגם לא צפתה את מלחמת יום הכיפורים בשנת 1973. היא הופתעה מן הפלישה הסובייטית לאפגניסטאן בשנת 1979 ומן המהפכה האיראנית שפרצה באותה שנה. גם בניתוח המתרחש בעיראק כשל הארגון פעמיים: הוא לא חזה מראש את פלישת סדאם

בפומבי על קיצוץ חד-צדדי של חצי מיליון חיילים ממצבת כוח האדם של הצבא האדום.

מאחר שוויינר זכה לשיתוף פעולה מצד גייטס, הוא נוהג בו בכפפות של משי. את זכות הביקורת על גייטס הוא שומר לאחרים, דוגמת מרק פאלמר, ששירת כמומחה לקרמלין בממשל בוש הראשון. פאלמר מציין עובדה יסודית ומהותית באשר לשר ההגנה: "גייטס לא ביקר מעולם בברית-המועצות", הוא אומר. "הוא לא היה שם ולו פעם אחת, והוא נחשב אז למומחה מספר אחת של הסי-איי-אי!"

למען ההגינות יש לציין כי גייטס לא היה האדם היחיד בסי-איי-אי שזכה לתואר "מומחה" ללא סיבה של ממש, והוא אף איננו הדוגמה הבוטה ביותר לתופעה המביכה הזאת. "ידעתי מעט מאוד על איראן", נזכר ויליאם דוגרטי, שהצטרף לסי-איי-אי בתחילת 1979, בתום שירות בחיל הנחתים האמריקני – ושנשלח, כעבור חודשים ספורים, לרפובליקה האיסלאמית החדשה. "כל ההיכרות שלי עם איראן, מעבר למה שלמדתי מחדשות הערב בטלוויזיה ומקורס של שלושה שבועות מטעם מחלקת המדינה, הסתכם במה שהצלחתי ללקט במשך חמישה שבועות של קריאת תיקים מבצעיים בדסק".

לא חלף זמן רב עד שדוגרטי נפל בידי האיראנים. לימים סיפר:

[חוקרי] אמרו שהם יודעים שאני עומד בראש רשת הריגול של הסי-איי-אי במזרח התיכון כולו, שתיכנתי התנקשות בחיי של חומייני ושפעלתי להסתת הכורדים למרד נגד ממשלת טהרן... האיראנים האלה לא העלו בדעתם שהסי-איי-אי ישלח למקום קריטי כמו איראן משהו היודע מעט כל כך על התרבות ועל השפה

המקומית. הרעיון נראה להם מופרך כל כך עד ששבועות אחדים לאחר מכן, כשהבינו לבסוף את האמת, ראו בכך עלבון אישי. קשה היה להם לקבל את הרעיון שהסי-איי-אי ישלח לארצם קצין חסר ניסיון. אך העובדה שאותו קצין אינו מדבר את השפה ואינו מכיר את המנהגים, את התרבות ואת ההיסטוריה של ארצם הייתה כבר מעבר לכל עלבון.

מפתיע אולי, אך מתברר ששיגור סוכנים חסרי ניסיון ראוי או הכשרה מספקת לשטח אויב הייתה מסורת מקובלת בסי-איי-אי מראשית דרכו. כאשר הוא סוקר את שנותיה הראשונות של הסוכנות מגולל וויינר רשימה של טרגדיות אנושיות שנגרמו בשל התעקשותו של הסי-איי-אי לשלוח מגויסים טריים למוות בטוח במזרח אירופה, בקוריאה ובסין. דומה שאיש לא שאל שאלות ולא הטיל ספק בהיגיון העומד מאחורי מדיניות זו, ואיש גם לא כתב דו"חות מרשיעים בעקבותיה. בשנת 1952, למשל, ביקש הסי-איי-אי לחזק את הכוחות האנטי-קומוניסטיים במנצ'וריה על ידי יצירת קשר בינם ובין סוכנים שהכשיר במיוחד למשימה זו. "לאחר מכן שידרה בייג'ין למנצ'וריה את תוצאות המבצע", כותב וויינר. "הסי-איי-אי החדיר לשם 212 סוכנים זרים; 101 מהם נהרגו ו-111 נתפסו". ברור למדי שוויינר מאמין כי הסינים הציגו נתונים מדויקים – ויש לו סיבה טובה לכך.

הסוכנות בזבזה לא רק את כוח האדם שלה; היא גם פיזרה מיליארדי דולרים, שהורעפו על מתווכים מפוקפקים, רמאים שהעמידו פני סוכנים כפולים וסתם נוכלים קטנים. וויינר טוען שכדי לפצות על אזלת ידו ניסה הסי-איי-אי אי לרכוש מידע שנאסף בידי גורמים אחרים. במקרה הטוב, הוא שילם הרבה

תמורת מעט מאוד – בדרך כלל היה זה מידע לא-רלוונטי שנקנה במחיר מופקע. במקרים אחרים, הוא פשוט שילם תמורת לא-כלום, או גרוע מכך – תמורת מידע מסולף ומוטעה, שעתיד היה לגרום עוד נזק רב בחלוף השנים.

האחריות לכישלונות האלה אינה מוטלת אך ורק על כתפי הסי-איי-איי ומפעיליו. גם לחברי הצמרת הפוליטית האמריקנית חלק באשמה. שורה ארוכה של נשיאים ויועציהם, לצד הקונגרס ושלל ועדותיו, סיכלו בהתמדה כל הזדמנות לשנות את הסי-איי-איי. הם הזניחו את הסוכנות, שיחקו עמה משחקים פוליטיים, הציבו בראשה מנהלים כושלים בזה אחר זה ומעולם לא השקיעו את המאמץ הנדרש ליישום רפורמות מהותיות. וכשהגיע מועד הפירעון – הם הפנו אצבע מאשימה כלפי הסוכנות.

אמנם כל נשיא מאז אייזנהאואר קיווה לפצח אחת ולתמיד את האגוז הקשה ששמו הסי-איי-איי, אך כל אחד ואחד מהם נכשל. הדפוס הקבוע בכישלונות הללו התגלה עוד בשלב מוקדם, בתקופתו של אלן דולס, ראש הסי-איי-איי בימי אייזנהאואר. וויינר מקדיש לדולס כמה מדברי הביקורת החמורים ביותר שלו. לדבריו, כישרונו היחיד של דולס היה ליחסי ציבור ולמאבקים בתוך הממשל; הוא טרח על טיפוח הדימוי הציבורי של הסי-איי-איי אך "הדף כל ניסיון לשנותו". אייזנהאואר סיים את תקופת כהונתו בלא שהצליח לתקן את ליקויי שירותי הביון והתמרמר על כך ש"נחל שמונה שנים של תבוסה" בחזית זו.

זו לא הייתה הפעם האחרונה שנשיא אמריקני חש – בצדק – שאין הוא מקבל מן

הסוכנות את הדרוש לו. "ג'ון קנדי זעם כל כך על הסי-איי-איי אחרי מפרץ החזירים", כותב וויינר, "עד שרצה לפרקו". הוא לא עשה זאת. כשלינדון ג'ונסון גילה כי אין כל בסיס לדו"ח הסי-איי-איי שטען כי קובה עומדת מאחורי הפיכה שהתחוללה ברפובליקה הדומיניקנית, "הוא סירב לקבל כל ייעוץ נוסף מראש הסוכנות החדש". גם ריצ'רד ניקסון לא שבע נחת מסוכנות הביון. "לא הסתרתי את אי-שביעות הרצון שלי מהסי-איי-איי", השיב כשנשאל אם הסוכנות סייעה לסילוקו מן הבית הלבן. ואילו ג'ימי קרטר "הכריז שהוא נבוכ מן העובדה שהתדריך היומי של הסי-איי-איי אי אינו אלא סיכום של מה שהוא קורא ממילא בעיתונים".

פקידים שונים אמנם ניסו להתמודד עם חסרונותיו של הסי-איי-איי, טוען וויינר, אך מאמציהם לא היו מעוגנים בתכנית ברורה לשיקום הסוכנות, ולפיכך נידונו לכישלון. למעשה, כל הניסיונות לתקן את הסי-איי-איי לא עלו יפה, החל בוועדת צ'רץ' בשנות השבעים, שחקרה את הפעילויות הבלתי חוקיות של ארגוני המודיעין, "הזכורה בעיקר בזכות אמירת יושב הראש שלה כי הסוכנות היא 'פיל משתולל' – הכרזה שהחטיאה מאוד את המטרה מפני שפטרה בלא-כלום את הנשיאים שהובילו את אותו הפיל", וכלה בוועדת החקירה לאירועי ה-11 בספטמבר, שרק הוסיפה נדבכים נוספים על המבנה הביורוקרטי והביזנטיני ממילא של שירותי הביון האמריקניים.

בינואר 2009 נכנס לתפקידו הנשיא החדש, ברק אובאמה, ואף שהרפורמה בקהילת המודיעין לא תפסה מקום מרכזי במסע הבחירות שלו או של יריבו – זהו נושא מורכב ומסוכן מכדי שיעשו בו שימוש פוליטי פופוליסטי – הכל

לדאגתו. מבקרים אלה מאשימים את הצבא בגילויי שאננות במהלך החודשים שהובילו למלחמת עיראק, ובהשקעת מאמצים רבים (עוד יותר מן הסי-איי-אי) בניסיון לספק סיבות למלחמת הברירה של ממשל בוש.

למען האמת, לצד הדאגה אפשר גם למצוא צידוקים טובים למדי להסתמכות על הפנטגון כתחליף לסי-איי-אי. זה שנים רבות מציגים אנשי המודיעין הצבאי מידע אמין יותר מזה של הסי-איי-אי ומספקים הערכות מדויקות יותר בנוגע לכל משבר חשוב בעולם. הדוגמאות רבות: כשהסי-איי-אי אמר שהסובייטים אינם מתכוונים להציב טילים על אדמת קובה, טען הפנטגון את ההפך. כשהסי-איי-אי אמר שמרוץ החימוש לא יביא את ברית-המועצות לפשיטת רגל, הפנטגון סבר אחרת. הסי-איי-אי לא התייחס ברצינות לאפשרות של שיתוף פעולה בין טרוריסטים סונים ושיעים, אך הפנטגון חרד מפני תרחיש כזה – וצדק. למעשה, הפנטגון צדק במרבית המקרים דווקא מפני שנטה לאמץ השקפה פסימית יותר.

למשקיף מן הצד נדמה לעתים שהתרבות האמריקנית עצמה היא הגורם העיקרי למצבם העגום של ארגוני המודיעין בארצות-הברית. ברור כי שינוי יסודי בתרבותה של מדינה אינו שיטה בדוקה – או אפילו מומלצת – לתיקון המנגנון החשאי שלה. ואכן, יש משהו ראוי לשבח בעובדה שמדינה כמו ארצות-הברית מתקשה לנהל פעילויות חשאיות. בעיות המודיעין של אמריקה קשורות בערכי יסוד מסוימים שהיו מאז ומתמיד חלק מן הקונצנזוס שלה: התנגדות לסודיות ממוסדת, סלידה מפני תרבות שקר

מבנים כי ממשל חדש ושאפתני חייב להציב את הסוגיה על סדר יומו. וויינר, המתריע בשער, מציג לנשיאים עתידיים "להקדיש תשומת לב מיידית ומתמשכת ללבו ולנפשו של הסי-איי-אי". אך לא ברור אם יהיה בכך די. על פי ספרו וספרים רבים אחרים העוסקים בקהילת המודיעין האמריקנית, דומה שיהיה צורך בשינויים עמוקים יותר.

האם אפשר להציל את הסי-איי-אי? בסופו של דבר, אולי אין זו השאלה החשובה באמת. האמריקנים צריכים לשאול את עצמם שאלה אחרת: האם אפשר להשיג מודיעין טוב יותר? מבחינתם של נשיאי ארצות-הברית, מדובר בצורך קריטי, ואם לא יוכלו לסמוך על הסי-איי-אי, הם ינסו להשיג את התשובות ממקורות אחרים. אחת החלופות האפשריות היא המודיעין הצבאי. במאמר שהופיע לא מזמן במגזין Mother Jones מתח חבר בקהילת המודיעין האזרחי ביקורת על ג'ון מקיין ועל עוזריו משום שהעדיפו להסתמך על מידע מודיעיני צבאי יותר מאשר על הסוכנות. "הם חושבים שהסי-איי-אי הוא בית גידול של ליברלים", אמר. "זו פרנויה ימנית מטורפת. כולם אוהבים שם את הצבא ושונאים את הסי-איי-אי, כי הוא מספר להם דברים שהם לא רוצים לשמוע".

ואמנם, כפי שמראה וויינר בספרו, בין סוכנויות המודיעין הצבאיות לאזרחיות שורר מאבק "על השליטה במודיעין האמריקני... הנמשך זה שלושה דורות". הוא סבור כי בסופו של דבר "הפנטגון... ריסק את הסי-איי-אי, בדיוק כפי שנשבע לעשות שישים שנה קודם לכן". דומה שהדבר אינו משמח את וויינר אלא מטריד אותו, ואמריקנים רבים שותפים

אינו אוהב לקחת סיכונים: שיטת הפעולה שלו היא 'פאסיב-אגרסיב'... משל סבל מ'תסמונת הילד המוכה'."

ספרו של וויינר, מורשת האפר, מאשר את התיאור הזה. יתר על כן, הוא מראה בפירוט רב כיצד נעה הסוכנות בין שתי התנהגויות קיצוניות: היא זהירה מדי או פזיזה מדי; ממאנת לקחת סיכונים ולהציב מרגלים אמיתיים בשטח, או נחפזת לשלוח כסף ותחמושת לבעלי ברית מפוקפקים, בתקווה לזכות בגמול מהיר בדמות הפיכות ומרידות; היא מתנהלת בעצלתיים כאשר הנשיא מבקש עזרה, אך יוצאת לפעולות נמהרות בלי להזהיר את המפקד העליון מפני התוצאות האפשריות או הכמעט-ודאיות של מעלליה.

וחמור עוד יותר, הסוכנות יכולה תמיד להסתתר מאחורי החומות הבצורות של המנגנון הביורוקרטי שלה ולטעון שהיא מבצעת את מלאכתה ה"מקצועית" – אפילו במקרים שבהם היא מנסה לקבוע את סדר היום הלאומי ולהכתיב את התוצאה המדינית הרצויה מבחינתה. לאמיתו של דבר, אם יש פגם כלשהו בספר המצוין הזה, הריהו בתשומת הלב המופרזת שמקדיש וויינר לניצולו של הסי-איי-אי בידי נשיאים שהשתמשו בסוכנות באופנים מפוקפקים, ובתשומת הלב המועטה מדי שהוא מעניק למקרים שבהם קהילת המודיעין היא שתמרנה את הנשיא – בין היתר, באמצעות סינון המידע המודיעיני המועבר לבית הלבן, בניסיון להגביל את האפשרויות העומדות בפני מקבלי ההחלטות.

אם יפנה וויינר לכתוב ספר המשך למורשת האפר, מן הראוי שיטפל בהיבט בעייתי זה של פעילות הסי-איי-אי ושל שירותי בין אמריקניים אחרים. נקודת

פוליטית וחשש מפני שימוש מופקר של הממשלה בחוק.

אלא שעבודה מודיעינית טובה כרוכה למרבה הצער בתרמיות ובנקיטת אמצעים חשאיים. זו הסיבה שהאמריקנים נוטים להפגין יחס אמביוולנטי כלפי שירותי הביון שלהם עצמם. בעמוד הראשון של ספרו מצטט וויינר את אמירתו של אייזנהאואר שסוכנות ביון היא "הכרח בלי יגונה". אולם יש מקום לחשוד שרתיעתה של החברה האמריקנית מפני הכרח הריגול מקשה על סוכנות הביון שלה לתפקד ולהצליח בפעולתה; החברה הזאת מודעת לצורך בשירות חשאי, אך אינה מוכנה להנמיך את רף הציפיות המוסריות שהיא מציבה לו (דוגמה טובה לכך היא הפולמוס הציבורי שהתעורר סביב תכניות הציתות של ממשל בוש). לפיכך, היא ממשיכה להציב מכשולים בדרכם של ארגוני המודיעין, כדי להבטיח שלא ישבשו את דרך החיים היקרה ללבה. יש כמובן טעמים רבים וטובים להטלת מגבלות על פעילויות ממשלתיות חשאיות. הכוח שהופקד בידי הסי-איי-אי נוצל לרעה פעמים רבות בידי אנשים להוטים מדי, ולא פחות מכך בידי פוליטיקאים דוגמת ג'ונסון או ניקסון – ויהיה בהחלט מי שימנה עמם גם את הנשיא בוש. השימוש לרעה בכוח פועל כחרב פיפיות: הוא שוחק את התמיכה הציבורית בסי-איי-אי על כל היתרונות הגלומים בה, ובאופן זה מספק לסוכנות עצמה תירוץ לאזלת היד שהיא מפגינה.

ריצ'רד קלארק, ששימש כיועץ לנשיאי ארצות-הברית לענייני טרור ומודיעין, נזכר בספרו כנגד כל האויבים כי מזכירת המדינה לשעבר מדליין אולברייט אמרה לו פעם ש"קל להבין מדוע [הסי-איי-אי]

פתיחה טובה לכך היא הערכת המודיעין הלאומי על איראן, שהוגשה ברוב טקס בשנה שעברה ובישרה לעולם המופתע כי תכנית הגרעין הצבאית של משטר האיאתוללות הופסקה לפני ארבע שנים. ההערכה – שנבעה מלהיטותו של הסיי-איי-אי למנוע החלטה על פעולה צבאית ולהרגיע את הפולמוס בדבר כוונותיה של טהרן – עשתה שימוש בוטה במודיעין למטרות פוליטיות. איראן לא נסוגה בה מתכניתה ארוכת הטווח לפתח יכולות גרעיניות, ולכן השאלה אם אמנם עצרה

באופן זמני את פרויקט הגרעין שלה היא שולית. הסיי-איי-אי ניסה בעצם לתקן טעות אחת – הגזמה בהערכת תכנית הנשק להשמדה המונית של עיראק – באמצעות טעות אחרת – הקלת ראש בהערכת תכנית הנשק להשמדה המונית של איראן. בכך הניח את היסודות לכישלוננו הצפוי הבא. מורשת הקלקולים של סוכנות הביון נמשכת, והסוף אינו נראה באופק.

שמואל רוזנר הוא עיתונאי ובלוגר.